

[Finn Poulsen.]

jo i det tilfælde være temmelig alvorlig, så jeg tror ikke, den højtærede minister skal være så nervøs for dette spekulationsmoment, som man taler en hel del om.

For så vidt som det drejer sig om nybyggeriet, vil der næppe være megen fortjeneste ved at tegne sig for en lejlighed, betale den og bagefter sælge den. Det kan tænkes, at det vil ske, men det vil være i så specielle tilfælde, at det næppe får større samfundsmæssig interesse og i hvert fald ikke ved tilrettelæggelsen af en lovgivning som denne.

Det kan måske bedre tænkes i den gamle boligmasse. Hvis man overlader en ældre ejendom til lejerne, vil spørgsmålet om spekulation jo bero på, hvad prisen bliver. Jeg mener personlig, at prisen skal være markedsprisen, men så vil der heller ikke være opnået noget ved at videresælge; men også her gælder det, at hvis det sker med det formål at opnå fortjeneste, er denne indkomstskattepligtig.

I de sociale selskaber, hvor der kan være tale om at lade lejerne overtage deres lejligheder, kan jeg heller ikke se noget større problem, men det er også et af de spørgsmål, vi skal drøfte, og der er mulighed for en ændret mening på dette punkt. Det står dog for mig sådan, at hvis der virkelig skete det, at man inden for dette meget betydelige område fik afhændet en del lejligheder, så ville jeg ikke nære nogen bekymring ved at lade de sociale selskaber fastsætte prisen, idet de penge, der i så fald ville gå ind i disse selskaber, naturligvis skulle bindes til byggeformål. Lad os tænke os, at man solgte 100 lejligheder og arrangerede det sådan, at disse lejligheder nu skulle selvstændigt prioriteres. Køberen skulle måske indbetale 20 pct., selskabet kunne lade andre 20 pct. stå i et pantebrev, så ville man kunne få dette realiseret og altså få 80 pct. ind i likvid kapital. Disse penge er selvfølgelig byggeselskabets, boligselskabets, det sociale selskabs, og det skulle naturligvis bruge dem til byggeri. Jeg tror, der ligger meget store perspektiver for disse selskaber på dette punkt, og jeg tror ikke, der er nogen som helst grund til at frygte, at den spekulation, som man bringer så stærkt frem i billedet i denne debat, virkelig kommer til at spille nogen afgørende

rolle. Vi vil i hvert fald gerne være med til at drøfte sådanne metoder og midler, at det ikke kan ske.

Jeg takker den højtærede minister for tilsagnet og håber, at det lykkes at få sammensat et udvalg, der kan arbejde ikke alene sagligt godt, men også hurtigt.

Axel Ivan Pedersen: Det forslag til folketingsbeslutning, som venstre og det konservative folkeparti har fremsat, går jo som bekendt ud på at nedsætte et udvalg, som skal udarbejde et forslag til en lovgivning, der tilvejebringer hjemmel for ejendomsret til lejligheder og andre lokaler.

Denne fremgangsmåde med at fremsætte forslag til beslutning i stedet for et egentligt lovforslag må vel i sig selv betegnes som særegen og først og fremmest være udtryk for forslagsstillernes egen uformuenhed og usikkerhed med hensyn til, hvilke konsekvenser en lovgivning af den ønskede karakter indebærer. Men den er jo tillige ejendommelig derved, at skulle det udvalg, man ønsker, finde frem til et forslag, har det pågældende udvalg ikke mulighed for selv at fremsætte et lovforslag. Jeg har villet fastslå dette, for at der ikke skal være nogen som helst tvivl om, at boligministeren, selv om forslaget til beslutning vedtages, ikke er forpligtet til at søge en sådan ønsket lovgivning fremmet, uanset hvilket resultat det pågældende udvalg kommer til. Man kan på den anden side ikke forhindre de forslagsstillende partier i at gøre det, såfremt de under udvalgsarbejdet finder frem til et tilfredsstillende resultat.

Som forslaget til beslutning er udarbejdet, må jeg tillige forstå det således, at boligministeren er absolut frit stillet med hensyn til, hvilken størrelse det pågældende udvalg skal have, og — ud over en repræsentation for folketinget — tillige med hensyn til, hvem han i øvrigt måtte finde det påkrævet at anmode om at indtræde i udvalget. For så vidt boligministeren måtte finde det rimeligt, at der ud over den politiske repræsentation kommer en virkelig sagkyndig deltagelse fra de kredse og organer, som måtte blive berørt af en eventuel lovgivning som her ønsket, nærer vi fra socialdemokratiets side ikke noget ønske om ændringer i beslutningens ordlyd og derfor heller ikke noget ønske om ned-